

4. LUKU

BABYLON SYYTETTYNÄ SUUREN TUOMIOISTUIMEN EDESSÄ

Babylonin, kristikunnan, porvarilliset, yhteiskunnalliset ja kirkolliset mahdit ovat nyt punnitut vaa'alla — Syytös porvarillisia voimia vastaan, nykyistä yhteiskunnallista järjestelmää vastaan ja kirkollisia voimia vastaan — Jo nyt, keskellä sen juhlimista näkyy käsikirjoitus sen tuomiosta ja on helposti luettavissa, vaikka koetus ei ole vielä päättynyt

”Herra, väkevä Jumala, puhuu ja kutsuu maailman koolle auringon koitosta sen laskuun saakka ... Hän kutsuu taivaat ylhäältä (korkeat eli hallitsevat voimat) ja maan (kansanjoukot), tuomitaksensa (häntä tunnustavan) kansansa (kristikunnan).

”Kuule, kansani, minä puhun; Israel (nimellinen hengellinen Israel — Babylon, kristikunta), tahdon todistaa sinua vastaan (engl. käänn.) Jumalattomalle Jumala sanoo: Mitä sinä puhut minun ohjeistani ja otat liittoni suullesi, sinä, joka kuitenkin vihaat kuritusta ja heität minun sanani taaksesi? Kun näet varkaan, mielistyt sinä häneen ja pidät yhtä avionriikkojan kanssa. Sinä päästät suusi puhumaan pahaa, ja sinun kielesi kutoo petosta. Sinä istut ja parhaat veljeäsi (totisia pyhiä, vehnäluokkaa); äitisi poikaa sinä panettelet. Näitä sinä teet, ja minäkö olisin vaiti? Luuletko, että minä olen sinun kaltaisesi? Minä nuhtelen sinua, ja asetan tämän silmiesi eteen.

”Huomatkaa siis tämä, te, jotka unhotatte Jumalan, etten minä raatelisi, kenenkään pelastamatta!” — Ps. 50:1,4,7,16-22

SEURAUKSENA tiedon suuresta kasvamisesta kaikilla aloilla, josta kaitselmus on pitänyt huolta tänä Kristuksen tuhatvuotisen hallituksen ”valmistuksen (sotahankkeen) päivänä”, punnitaan nyt kristikunnan, Babylonin, yhteiskunnalliset ja kirkolliset mahdit oikeuden vaakalaudalla koko maailman nähden. Tuomion hetki on tullut, tuomari on ottanut paikkansa, todistajat, yleinen kansa, ovat läsnä, ja tällä koetusasteella saavat vallalla olevat mahdit kuulla syytöksiä, ja niiden sallitaan vastata puolestaan. Niiden asia koetellaan avoimen tuomioistuimen edessä, ja koko maailma on jännityksellä kuulemassa.

Tämän oikeudenkäynnin tarkoituksena ei ole suuren Tuomarin vakuuttaminen näiden valtojen todellisesta asemasta, sillä niiden tuomio on jo edeltäpäin lausuttu ennustuksen varman sanan kautta, ja nyt voidaan jo lukea niiden juhlasalien seinällä salaperäiset, mutta turmiolliset sanat: ”MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.” Nykyinen koetteleminen, jossa pohditaan oikeutta ja vääryyttä, oppeja ja kelvollisuutta jne., ilmaisee kaikille ihmisille Babylonin todellisen luonteen, niin että vaikka sen väärät vaatimukset ovat kauan pettäneet ihmisiä, he lopuksi tulevat tämän oikeudenkäynnin kautta täyteen selvyytteen Jumalan oikeudenmukaisuudesta hävittäessään sen lopullisesti. Tässä koetuksessa asetetaan kysymyksenalaiseksi Babylonin vaatimukset sen suuremmasta pyhyydestä ja jumalallisesta oikeudesta hallita maailmaa, samoin kuin sen monet ristiriitaiset opitkin.

Selvästikin häpeissään ja hämmennyksissään sellaisen todistajajoukon edessä koettavat yhteiskunnalliset ja kirkolliset mahdit hallitsijainsa ja papiston edustamina tehdä tilinsä. Historia ei viittaa mihinkään aikaan, jolloin olot olisivat olleet sellaiset kuin nyt. Ei koskaan ole niin tarkastettu, kuulusteltu ja arvosteltu papistoa, valtiomiehiä ja yhteiskun-

nan hallitusmiehiä kuin nykyisellä yleisellä ajatuksien lausumisella, jonka kautta Herran sydämiä tutkiva henki saa aikaan heissä suurta hämmennystä. Huolimatta heidän yrityksistään välttää tämän ajan hengen tutkistelu ja ristikuulustelu, täytyy heidän kestää se, ja koetteleminen jatkuu.

Babylon punnittu vaa'alla

Kun joukot meidän aikanamme rohkeasti vaativat kristikunnan sekä yhteiskunnallisia että kirkollisia mahteja todistamaan vaatimuksensa jumalallisesta hallitsemisoikeudesta, niin eivät ne eivätkä vallassaolijatkaan huomaa, että Jumala on antanut hallitusoikeuden (II osa, 4 luku) sellaisille hallitsijoille, joita ihmiset ylimalkaan valitsisivat tai sietäisivät, olkootpa hyviä tai pahoja, siksi kunnes ”pakanain ajat” loppuisivat; että Jumala on tänä aikana sallinut maailman kokonaisuuteen katsoen hoitaa omia asioitaan ja koettaa itsehallintoa. Sen päämäärä on ollut, että kaikki ihmiset oppisivat, että he ovat langenneessa tilassa kykenemättömiä pitämään pystyssä itsenäistä hallintoa, ja ettei kannata koettaa olla riippumaton Jumalasta tai toisistaan. — Room. 13:1

Hallitsijat ja johtavat luokat eivät ole ymmärtäneet tätä, mutta ovat huomanneet tilaisuutensa ja käyttäneet hyödykseen vähempiosaisten ihmisten joukkoja, joiden joko tietoisesti tai tietämättä sallimina ja sietäminä heidän valtaansa on kauan tuettu. Sen ohessa ne ovat koettaneet saada oppimattomien joukkojen päihin iljettävän opin ”kuningasten jumalallisista oikeuksista” yhteiskunnallisessa ja kirkollisessa suhteessa, ja lujittaakseen tämän opin, joka on niin sovelias niiden aikomuksille, on tietämättömyyttä ja taikauskoa pidetty vireillä monina vuosisatoina joukkojen keskuudessa.

Vasta uudempana aikana on tieto ja sivistys tullut yleiseksi, mutta tätä eivät ole aikaansaaneet kuninkaiden ja kirkkoruhtinasten pyrkimykset, vaan asianhaarat, jotka Jumalan sallimus on tuottanut. Sanomalehdistö ja höyryvoima ovat olleet parhaimpina välineinä. Ennen kuin Jumala astui väliin, eivät joukot voineet oppia paljon, lukuunottamatta omaa kokemustaan, koska ne olivat suureksi osaksi erotettuja toisistaan. Mutta nämä välineet ovat aikaansaaneet ihmeellisen yhteyden yhteiskunnallisella alalla ja liiketoimissa, niin että kaikki, katsomatta säätyyn tai olinpaikkaan, voivat käyttää hyväkseen toisten kokemuksia koko maailmassa.

Nyt on suuri yleisö, matkustava yleisö, lukeva ja ajatteleva yleisö, ja se tulee myös nopeasti tyytymättömäksi ja meluavaksi yleisöksi, jolla on ainoastaan vähän jäljellä kunnioitusta kuninkaita ja vallassaolijoita kohtaan, jotka ovat pitäneet koossa nykyistä asiainjärjestystä, jonka puristuksessa kansanjoukkoja niin herkeämättä ärsytetään.

Venäjällä huomataan hyvin, että yleinen valistus kansanjoukkojen keskuudessa johtaa vallassaolijoiden epävarmuuteen. Sen tähden on sisäasiainministeri päättänyt iskuna nihilismin kasvamiselle estää korkeamman sivistyksen köyhemmiltä luokilta. Hän julkaisi nimittäin kerran määräyksen, että lukioihin ja korkeakouluihin ei saisi vastaanottaa oppilaisiksi palvelijain, talonpoikain, käsityöläisten, vuokraajien ja samanlaisissa yhteiskuntaoloissa olevien lapsia, sillä ei olisi hyvä, että nämä lapset nostettaisiin niistä oloista, joihin he kuuluivat, koska, niin kuin pitkä kokemus oli osoittanut, he sen kautta tulivat

tyytymättömäksi osaansa ja katkeroituneiksi yhteiskuntajärjestyksen välttämättömiä eroavaisuuksia kohtaan.

Mutta tuossakin maassa on liian myöhäistä meidän päivinämme toteuttaa sellaista politiikkaa. Tätä politiikkaa seurasi paavikunta valtansa päivinä, mutta tuo viekas laitos huomaa nyt, että se olisi erehdys ja vahingoksi sille vallalle, joka koettaisi sitä. Valo on noussut joukkojen mieliin, ja niitä ei voida karkottaa takaisin muinaiseen pimeyteen. Tiedon kasvaminen on synnyttänyt tasavaltaisen hallitusmuodon vaatimuksen, ja itsevaltaisten on täytynyt tehdä suuria myönnytyksiä kansan vaatimusten tähden.

Uuden päivän sarastaessa alkavat ihmiset huomata, että väriin vaatimusten suoja, joita kansat muinaisessa tietämättömyydessään tukivat, ovat hallitsevat luokat itsekkäästi tehneet muiden luonnolliset oikeudet ja edut kauppatavaraksi. Ja kun he punnitsevat vallassaolijain vaatimuksia, he tulevat nopeasti omiin johtopäätöksiinsä, huolimatta kaikista heikoista verukkeista. Mutta kun heitä itseään ei johda mitkään korkeammat vanhurskauden ja totuuden periaatteet kuin hallitsevia luokkiakaan, on joukkojen arvostelu kaukana oikeudesta; sillä heidän nopeasti kasvava taipumuksensa on kaiken lain ja järjestyksen sivuuttaminen pikemmin kuin taipumus Jumalan sanan valossa rauhallisesti ja maltillisesti tarkastella oikeuden vaatimuksia kaikilta puolin.

Kun Babylonia, kristikuntaa — nykyistä yhteiskuntajärjestystä, jota valtiomiehet ja papisto edustavat — punnitaan yleisen mielipiteen vaakalaudalla, huomataan sen monet luonnottomat vaatimukset aivan perusteettomiksi ja kohtuuttomiksi. Ja sitä vastaan suunnatut ankarat syytökset itsekkyydestä ja ristiriitaisuudesta Kristuksen kultaisen säännön kanssa, jonka nimeä ja valtaa se vaatii itselleen, ovat jo nostaneet valosäteet niin korkealle, että maailmalla on nyt enää hyvin vähän kärsivällisyyttä kuunnella edelleen todistuksia sen todellisuudessa antikristillisestä luonteesta.

Sen edustajat kehottavat maailmaa panemaan huomionsa heidän valtakuntiansa ihanuuden, heidän armeijainsa voittokulut, heidän kaupunkiansa ja palatsiansa kauneuden ja loiston sekä heidän valtiollisten ja uskonnollisten laitostensa arvon ja voiman. He koettavat elähtyä muinaisen ajan yhdistävää isänmaallisuuden henkeä ja taikauskoa, joka muinoin taipui nöyrällä kunnioituksella vallassaolijain edessä ja joka iloisesti huusi: ”Eläköön kuningas kauan,” sekä kunnioituksella katseli niitä, jotka väittivät olevansa Jumalan edustajia.

Mutta tämä aika on ohi. Vanhan tietämättömyyden ja taikauskon jäänteet häviävät nopeasti ja sen kanssa myös yhdistävän isänmaallisuuden tunteet ja sokea uskonnollinen kunnioitus, ja niiden sijaan tulee riippumattomuus, uhmailu ja epäily, jotka ennen pitkää johtavat maailmanlaajuiseen taisteluun ja anarkiaan. Eri valtiolaivojen väestö puhuu uhaten ja kiukulla kapteeneilleen ja perämiehilleen, ja toisinaan se tulee melkein kapinalliseksi. Se väittää, että vallassaolijain nykyisen politiikan tarkoituksena on houkutella se tulevaisuuden orjamarkkinoille, tehdä sen luonnolliset oikeudet kauppatavaraksi sekä saattaa se niihin elämänsuhteihin, joissa sen isät orjailivat. Ja yhä suuremmalla innokkuudella vaativat monet, että nykyinen laivapäällystö on pantava pois viralta, että laiva saa olla tuuliajolla, kun he itse taistelevat vallasta. Mutta tätä rajua ja vaarallista huutoa vastustavat kapteenit ja perämiehet, kuninkaat ja valtiomiehet, säilyttäen paikkansa sekä

huutaen kansalle: ”Kädet ylös! te annatte laivan kulkea matalikolle!” Uskonnolliset opettajat esiintyvät ja neuvovat kansaa alamaisuuteen, koettaen teroittaa mieliin omaa luuloteltua jumalallista valtaansa. Mutta hekin alkavat ymmärtää, että heidän valtansa on mennyttä, ja he katselevat ympärilleen keksiäkseen keinon sen takaisin saamiseksi. Niinpä puhuvat he yhteenliittymisestä ja yhteisvaikutuksesta toistensa kanssa, ja me kuulemme heidän tekevän kauppaa valtioiden kanssa saadakseen suurempaa apua ja lupaavan korvaukseksi pitää yllä yhteiskuntalaitoksia (hiipuvalla) vaikutuksellaan. Mutta kaikesta huolimatta on myrsky lähestymässä, ja joukkojen, jotka eivät näe vaaraa, jatkaessa huutamistaan, valtaa ne, jotka seisovat laivan peräsimestä, pelko siitä, minkä he nyt näkevät varmuudella tulevan.

Kirkolliset mahdit tuntevat osittain, että niiden on tehtävä tili. Sen ohessa ne koettavat esittää asian mahdollisimman hyvässä valossa, voidakseen, jos suinkin mahdollista, estää yleisen mielipiteen vallankumouksellista virtaa, joka on suunnattu niitä vastaan. Mutta kun ne puolustukseen koettavat esittää niitä vähäisiä hyviä vaikutuksia, joita niiden toiminta on aikaansaanut menneinä vuosisatoina, tulee niiden hämminki ainoastaan paljon selvemmäksi, ja muiden silmät avautuvat näkemään asiain todellisen tilan. Tuollaisia puolustuksia näkyy alituisesti sekä maailmallisissa että uskonnollisissa sanomalehdissä. Jyrkässä ristiriidassa tämän kanssa huomataan myös maailman armoton arvostelu kristikunnan sekä kirkollisista että yhteiskunnallisista mahdeista. Tästä esitämme muutamia esimerkkejä.

Maailman syytös yhteiskunnallisia mahteja vastaan

”New York Evening Post’ista” lainaamme seuraavaa: ”Kaikissa ihmissuvun omituisissa käsityksissä ei ole mitään omituisempaa kuin se, että kaikkivaltias Jumala olisi erityisellä huolella valinnut muutamia mitä tavallisimpia ihmissuvun jäseniä, usein sairaita, tyhmiä ja paheellisia, hallitsemaan suuria kansoja hänen erityisessä suojeluksessaan ja hänen edustajinaan maan päällä.”

Toisesta sanomalehdestä lainaamme seuraavaa: ”Euroopassa ei ole ainoatakaan valtaistuinta, jolla isien synnit eivät olisi huomattavasti kohdanneet lapsia, ja yhden tai kahden sukupolven perästä ei ole enää yhtään Bourbonia, Habsburgia, Romanoffia tai Guelfiä suututtamassa ja hallitsemassa maailmaa. Tällainen sininen veri jää tulevaisuudessa pois laskusta. Se hävittää itsensä pois tieltä.”

Eräs sanomalehtimies on laskenut, että Englannin kuningashuoneen kulut vuosina 1837-1888 olivat 29,583,974 sterlinkipuntaa. Sen ohessa hän huomauttaa:

”Onko leikki sen hinnan arvoista? Se on hirveä summa maksettavaksi. Se merkitsee, että kansaa on verotettu äärimmäisyyteen saakka, jotta voitaisiin pitää joku määrä henkilöitä toimettomina, jotka koituisivat maalle suurimmaksi hyödyksi, jos he rehellisesti ansaitsisivat leipänsä.”

Venäjän tsaarin kruunajuhlallisuudet ovat huomattavana valaistuksena suuresta kuninkaallisesta ylellisyydestä, jonka tarkoituksena, samoin kuin kaiken muunkin kuninkaallisen komeuden, oli istuttaa kansanjoukkoihin se ajatus, että hallitsijat ovat niin paljon niiden yläpuolella, että heitä piti palvella korkeampina olentoina ja että heitä oli toteltava hyvin orjamaisesti. Komeuden sanotaan maksaneen tässä tilaisuudessa 25 miljoonaa dollaria. Lontoolainen The Spectator huomautti siitä muun muassa:

”On vaikeata lukea noista kruunausjuhlallisuuksista saamatta mielipahan tunnetta, erittäinkin kun samaan aikaan saa lukea verilöylyistä, jotka tuo maa olisi kyennyt estämään, jos se olisi tahtonut. Viisi miljoonaa sterlinkipuntaa yksistä juhlamenoista! Onko periaatetta, jolla sellaisia menoja edes näennäisestäkin voitaisiin puolustaa? Se on Belsassarin tuhlaavaisuutta, melkeinpä mielipuolisen ylpeyden osoittamista, aarteitten tuhlaamista, jollaista itämaalaisilla ruhtinilla oli tapana toisinaan osoittaa, ainoastaan herättääkseen suuruuden tunnetta turmeltuneessa mielessä.”

Mutta sen tosiasian, että hallitsijoilla niin sanotuissa kristityissä valtakunnissa ei ole ollenkaan tosikristillisiä tunteita eikä edes inhimillistä myötätuntoa, vahvistavat täydelleen heidän suhteensa Armenian kysymykseen. Sillä kun rikkautta kylvetään täysin käsin kuninkaallisuuden ja sen sisällyksettömän komeuden ja loiston tukemiseksi, ja kun heillä on käytettävänä miljoonia sotamiehiä ja merimiehiä sekä mitä ihmeellisimpiä sotavälikappaleita, kuuntelivat he liikkumattomina armenialaisten kristittyraukkojen huutoa, joita turkkilaiset olivat kiduttaneet ja tappaneet kymmenintuhansin. Suuret armeijat eivät selvästikään ole tarkoitettut ihmiskunnan parhaaksi, vaan ainoastaan maailman valtio- ja rahamiesten itsekkäiden tarkoitusten edistämiseksi: maa-alueiden anastamiseksi, rahamiesten etujen suojelemiseksi, saadakseen murhaavalla pahuudella tarttua toistensa kurkkuun, koska hyvänsä vaan tarjoutuu tilaisuus heidän oman valtansa suurentamiseksi tai heidän omien rikkauksiensa kartuttamiseksi.

Tämän kuninkaallisen tuhlaavaisuuden — joka jossain määrin vallitsee kaikissa yksinvalloissa — jyrkkänä vastakohtana ovat Euroopan maiden äärettömät valtiovelat. Lainaamme seuraavaa ”London Telegraph’ista”;

”Rahapula riippuu mustan pilven tavoin Euroopan kansojen, erittäinkin pienten, yllä. Sillä ei voida kieltää, että valtioiden taseet ja toiveet kansojen menestyksestä ovat hyvin surkeita. Pääasiallisimpana ja selvimpänä syynä tähän on luonnollisesti asetettu rauha, joka painaa koko Eurooppaa painajaisen tavoin ja on muuttanut koko mannermaan sotaleiriksi. Katso ainoastaan Saksaa, tuota vakavaa ja järkevää valtakuntaa! Sotalaitoksen menot, jotka v. 1880 nousivat 350 miljoonaan markkaan, olivat v. 1893 nousseet 570 miljoonaan markkaan. Uuden puolustuslain mukaan tulee sitäpaitsi lisäksi vuosittain 60 miljoonaa markkaa, ja Ranska on ryhtynyt samoihin kouristuksentapaisiin ponnistuksiin voidakseen vetää vertoja mahtavalle kilpailijalleen.”

Kyvykkäät tilastontutkijat arvelevat, että lukuunottamatta raskaita velkataakkoja, Euroopan armeijoiden ja laivastojen todelliset kustannukset, linnäväestön pitäminen, työn menetys jne. varmastikin nousevat 1,500,000,000 dollariin vuodessa. Englannin parlamentin jäsen John Bright vainaja kirjoitti Ranskan edustajalle, Passylle:

”Nykyisin nielevät sotilasmenot kaikki Euroopan tulot. Joukkojen todelliset edut poljetaan jalkojen alle väriksen kansan suuruuden käsitysten eduksi. En voi olla ajattelematta, että Eurooppa kulkee suurta ratkaisutapausta kohti. Sotavoimat tyhjentävät lopuksi kansojen kärsivällisyyden, ja nämä, joutuneina epätoivoon, lakaissevat ennen pitkää pois kuningashuoneet ja luullut valtiomiehet, jotka hallitsevat niiden nimessä.”

Siten on tuomio käynnissä hallitusvaltoja vastaan. Ei ainoastaan sanomalehdistö puhu niin, vaan myös joukot kaikkialla huutavat kovaäänisesti nykyisiä valtoja vastaan. Levottomuus on maailmanlaajuinen ja tulee yhä vaarallisemmaksi joka vuosi.

Maaailman syytös nykyisiä yhteiskunnallisia järjestelmiä vastaan

Kristikunnan yhteiskunnallinen järjestelmä on myös tutkimisen kohteena, ja kaikkialla kaikissa maissa kuuluu maailman todistus kaikkia sen vääryyksiä vastaan. Kaikki selittävät, että se on epäonnistunut. Vastustus sitä kohtaan tulee yhä suuremmaksi ja levittää levottomuutta yli koko maailman, tärisyttää kaikkea luottamusta voimassaoleviin laitoksiin ja lamauttaa teollisuutta tavan takaa lakoilla jne. Ei löydy ainoatakaan kansaa kristikunnassa, jossa ei pantaisi vastalauseita nykyisiä yhteiskuntajärjestyksiä vastaan, ja näin tehdään itsepintaisesti ja yhä uhkaavammin. Herra Carlyle sanoo:

”Englannin teollisuus näyttää nopeasti muodostuvan äärettömäksi vankilarämeeksi, joka savuaa ruumiillista ja siveellistä ruttotautia, hirmuiseksi Golgataksi, jonne sielut ja ruumiit haudataan elävinä. 30,000 neulojaa työskentelee itsensä kuoliaaksi. Kolmemiljoonaa kurjaa olentoa, jotka kuihtuvat pakollisessa toimeettomuudessa, auttavat heitä kuolemaan. Nämä ovat ainoastaan muutamia piirteitä epätoivon synkästä luettelosta.”

Maaailma näyttää kauhistuttavia vastakohtia: toiselta puolen miljoonia, jotka ovat ihmisten orjina saadakseen yöspitonsa, äärettömän joukon työttömiä ja taas toisen armeijan työläisiä, joille maksetaan huonoja palkkoja, toiselta puolen loistoa, ylellisyyttä ja mittaamatonta rikkautta. Sen kasaantumisesta sanotaan Chauncey M. Depew'in kerran sanoneen:

”Viisikymmentä miestä Yhdysvalloissa voi kokoontua kahdessakymmenessä neljässä tunnissa ja rikkautensa perustuksella tehdä sopimuksia, jonka mukaan kaikki liikeyhteys ja kauppa pysähtyi ja jokainen sähkömoottori seisahtuisi. Nämä voivat myös hallita rahamarkkinoita ja saada aikaan silmittömän sekasorron, milloin vaan haluavat.”

Maaailman tuomio kirkkomahdeista

Moite kirkkoa ja sen johtajia vastaan on ainakin yhtä ankara kuin se, joka kohdistetaan hallitsijoita ja rikkaita vastaan, sillä niillä havaitaan olevan yhteiset edut. Huomaa seuraava esimerkki.

”North American Review'issä” kirjoitti J. E. Raymond muutamia vuosia takaperin ”kirkon häviöstä” mm.:

”Kun köyhät ja sorretut, joita oli opetettu katsomaan ylös taivaaseen tulevaisen palkinnon toivossa, näkivät, että pyhät papit ja suositut ruhtinaat olivat puetut purppuraan ja kalliiseen liinaan sekä elivät joka päivä herkullisesti, näkivät, että he kokosivat aarteita maan päällä huolimatta ruosteesta, koista ja varkaista, näkivät, että he hyvällä omallatunnolla palvelivat Jumalaa ja mammonaa, niin silloin he alkoivat epäillä heidän rehellisyyttään. Ja pian he hylkäsivät kirkon alttarin ja selittivät: Kirkon erehtymättömyyden kieltäminen tai se, ettei usko sen tunnustuksia, ei ole samaa kuin uskonnon kieltäminen. Me emme sodi kristinuskoa vastaan, vaan sitä tapaa vastaan, jolla kirkko esittää sitä. Jumalallisen totuuden kunnioittamiseen yhtyy mitä syvin kirkkojärjestelmän halveksiminen. Sitä suurta henkilöä, joka on tallannut maata, jonka kosketus tuotti elämää ja jonka hymyileminen oli vapahdusta, ainoastaan häntä me kunnioitamme ja rakastamme, mutta emme sitä järjestelmää, joka väittää edustavansa häntä.”

Toisessa sanomalehdessä selitti t:ri Rossiter W. Raymond kieltäytymisensä avustuksen antamisesta pakanalähetykselle näillä sanoilla:

”En voi enää antaa tukea lähetysaarnajille, jotka uskovat tuota halveksittavaa harhaoppia siitä, että kaikki pakanat tuomitaan kadotukseen, ja että Jumala ei rakasta heitä. Olen väsynyt koko tuohon petkutukseen enkä tahdo antaa penniäkään uutisen levittämiseksi kirouksesta. Se, että Jumala on rakkaus, on hyvä uutinen, mutta sen tekevät vanhaksi taruksi ne miehet, jotka hinaavat Juggernautin vaunut pakanain niskaan ja toivovat, että me elättäisimme niitä eläimiä, jotka vetävät niitä. Minun kristillinen velvollisuuteni on, etten anna mitään lähetystyölle, joka opettaa pakanoille, että heidän isänsä menivät helvettiin.”

Niin muodoin näemme, kuinka nykyinen asiain järjestys heiluu yleisen mielipiteen mukaan. Määrätty aika sen kukistumiselle on tullut. Maan suuri tuomari nostaa ylös inhimillisen järjen vaa’an, osoittaa totuuden ja oikeuden punnuksia, antaa tiedon valon virrata ja kutsuu koko maailmaa koettelemaan päätöksensä oikeutta, kun hän tuomitsee kristikunnan valheellisten väitteiden onton pilkan hävitettäväksi. Vähitellen maailma toteuttaa koetuksen, ja lopuksi saavuttavat kaikki saman johtopäätöksen. Ja suuren myllynkiven tavoin heitetään Babylon, hämmennyksen suuri kaupunki, kaikkine ylpeine maallisine ja kirkollisine mahteineen ja sille annettuine arvoineen, rikkauksineen, arvonimineen, vaikutuksineen ja turhine kunnioineen mereen (hallitsemattoman kansan rauhattomaan mereen), niin ettei se enää koskaan nouse. — Ilm. 18:21; Jer. 51:61-64

Sen hävitys tapahtuu määrätyn ”pakanain aikojen” jälkeen, 1914 alkaen. Tapahtumat kehittyvät nopeasti kohti sellaista loppuratkaisua. Vaikkei koetteleminen ole vielä loppunut, voivat kumminkin monet jo nähdä sen tuomion kirjoitetuksi. ”Sinä olet vaa’alla punnittu ja liian keveäksi havaittu,” ja vähitellen pannaan Babylonin, kristikunnan, kauhea tuomio täytäntöön. Vanha taikausko, joka on kauan kannatellut sitä, tullaan pian poistamaan: vanhat uskontunnustukset ja maalliset säännöt, joita on tähän asti kunnioitettu ja epäroimättä kannatettu, on nyt vahvasti kyseenalaistettu, niiden ristiriitaisuuksiin on kiinnitetty huomio ja niiden selviä virheitä pilkataan. Ajatusten suunta ihmisjoukkojen keskuudessa ei kuitenkaan ole kohti Raamatun totuuksia ja tervettä johdonmukaisuutta, vaan ennemminkin kohti epäuskoa. Epäusko rehoittaa nimiseurakunnan sisä- ja ulkopuolella. Kristityksi tunnustautuvassa maailmassa Jumalan sana ei ole enää uskon perusta ja elämän ohje. Ihmisten filosofiat ja teoriat ottavat sen paikan ja jopa pakanoiden mielikuvat alkavat kukoistamaan paikoissa, joihin ne ennen eivät ole yltäneet.

Ainoastaan muutamat harvat suuressa nimiseurakunnassa ovat kyllin valvovia ja raittiita voidakseen huomata sen turmeltuneen tilan, koska sekä kuulijat että saarnaajat ovat liian paljon maailman hengen myrkyttämiä. Lukumäärään ja raha-asioihin nähden tuntee se kumminkin elävästi sairaan tilansa; sillä se pitää välttämättömänä suuremmissen ulkokuoren osoittamista, koska se luulee, että sen jumalallinen tehtävä on maailman käännyttäminen. Kuinka se on onnistunut tässä pyrkimyksessään, sitä tutkimme seuraavassa luvussa.

Kun niin muodoin huomaamme, että Babylon on oikeuden edessä puolustamassa itseään kokoontuneen maailman läsnäollessa, niin millä voimalla palautuukaan mieliimme psalmistan ennustus, mikä on esitetty tämän luvun alussa! Vaikka Jumala on pysynyt hiljaa kaikkina vuosisatoina, kun paha on viettänyt riemuvoittojaan hänen nimessään, ja kun hänen todelliset pyhänsä ovat kärsineet vainoa lukemattomilla tavoilla, niin ei hän kuitenkaan ole mitään unohtanut. Ja nyt on tullut se aika, josta hän puhui profeetan

kautta, sanoen: ”Minä nuhtelen sinua ja asetan tämän silmiesi eteen.” Pankoot kaikki, jotka ovat valveilla ja oikealla puolella näinä hyvin vakavina aikoina, merkille kaiken tämän ja huomatkoot, kuinka täydellisesti ennustus ja täytyminen vastaavat toisiansa.